

Duohanded Janneke

Met enige regelmaat raken zowel lijnen als mijn vingers en benen in de knoop bij het overstag gaan of ruk ik aan een lijn waarvan de klem nog dicht zit. 'Godsammle!' Voorlopig ben ik nog niet de gedroomde zeilmaat. Desondanks zeg ik 'ja' op de vraag van Sam om met hem de Duohanded te zeilen. Zien of er waarheid in zit, die wijsheid door schade en schande. We gaan het aan met zijn Waarschip Janneke.

Na in Amsterdam nog snel wat extra krachtvoer aan boord te hebben getrokken, zeilen we in de vroege ochtend - de dag voor het event - naar startpositie Lelystad. Zes vaaruren later ontmoeten we onze medestanders met wie we de komende dagen gaan optrekken. Neem dat letterlijk, de Kwebbelapp ratelt namelijk continu gezellig door - zelfs zonder teken van leven aan de horizon zullen we ons geen moment alleen voelen.

Na een kommetje snert in de maag, een groepsfoto in de haven en apenkooiend over de langs zij liggende schepen om de eigen kuip te bereiken, klinkt van alle kanten: 'Succes! Plezier!' Uit niets blijkt nog te pittige uren die gaan komen, op wat binnensmondse 'slaapgebrek gaat je nekken', na. Als we na de start de koker openen, roept Sam: 'Nee he, niet weer Lemmer!' Maar Lemmer dus. En gelijk maar doen, Lemmer kun je maar gehad hebben.

Al na twintig minuten is duidelijk dat elk een eigen interpretatie heeft van 'gunstige route', want de club waaiert uiteen. Wel kleurt de horizon vrijwel direct door spinnakers, daarmee zijn de eerste mooie foto's een feit.

Een vrolijk gemutste sluiswachter, wiens stempelkussentje droog moet zijn gevallen na de Singlehanded, bezegelt onze eerste opdracht met een ferme stamp en een handtekening. Hij vraagt of z'n telefoonnummer er ook bij mag maar ik zeg dat ik al een vriend heb. Precies op dat moment urineert Sam en plein public naast het sluishuisje.

We varen snel door, na de Friese hoek trekt de wind onverwacht fors door en blijken we overtuigd. Zwaar onder helling ploegen we door, desondanks tikken we de zeven knopen aan. Sam besluit dan dat we Stavoren gaan aanlopen om de Genua te vervangen voor de HA. Dat blijkt een kloteklus. God kwam af en toe luid ter sprake - gelukkig is God één en al begrip en vergeving. Uiteindelijk omarmen we het meisje van Stavoren.

De andijviestamppot inclusief spekjes, worst en kaas, gaat erin als andijviestamppot inclusief spekjes, worst en kaas. Ik heb zo'n honger dat ik alleen met rauwe andijvie in mijn maag al kan slapen. Maar slapen is voor een ander leven. Omstreeks half drie bereiken we Den Oever. In het kielzog van Steven's Walnood - hij seint de sluiswachter in dat ook wij nog komen. Eerlijk gezegd maak ik het niet bij bewustzijn mee. Met zeilpak aan ben ik in slaap gekieperd. Zo pak ik een uurtje meer dan Sam.

Zondagochtend. We glijden met de stroom mee van Den Oever naar Oudeschild, waar we na de uitdagende traptredenopdracht, onszelf een kop koffie gunnen in het dorp. Steven schuift gezellig aan. Hij besluit buitenom te varen en ook wij hebben dat plan gevat. Door een ruw Marsdiep kruisen we naar het Molengat. We zwaaien naar de zeehonden op de Noorderhaaks en vervolgen onze vaart naar Terschelling. Surfend langs Texel en Vlieland neem ik het roer en doe

met deze flinke rolgolven prima ervaring op. Ik herken het stuk strand waar Sam en ik afgelopen jaar onze eerste nieuwjaarsdag samen vierden. Saillant detail. Einde van de middag glijden we van zee het Stortemelk in en gaan direct via het Schuitengat naar Terschelling. Vanaf het water turen we alvast naar het land om een geschikte stempelkandidaat te vinden. Daar ligt sleper De Holland! We mogen aan boord en scoren een pracht stempel. Even lokt een gezellig ogende haven voor een ommetje maar treuzelen kunnen we ons niet permitteren.

We hebben alles mee, het is nog licht, dus lijkt het aantrekkelijk om het rondje Meep mee te pakken. In het stikdonker zit ik op de boeg met een zaklampje om de blinde boeien te vinden. Precies om acht uur, hoogwater Harlingen ronden we de boei van de Zuid-Meep. Als we voor de tweede keer langs de Slenk komen is de verleiding groot om terug te gaan naar Terschelling. Maar zeilgekte maakt onverstandig dus varen we door naar Harlingen. Dat wordt nog een pittige nachtelijke tocht, we hebben de stroom na achten tegen, de plotter valt ook nog uit dus Sam moet varen op kaart, zicht en geheugen. Na twaalfen komt een lange rij lichten ons tegemoet, het is de in Harlingen gelegen vissersvloot die na de zondagsrust uitvaart voor een nieuwe week op zee.

Na onze rust staat op maandagmorgen de stroom gunstig in de Boontjes richting Kornwerd. Met wind inmiddels pal tegen, vertrouwden we op de dieptemeter. Sam neemt een ruime marge, wetend dat door het baggeren de randen hier steil kunnen zijn. Ik zit aan het roer en Sam aan de schoten. Overstag gaat steeds iets soepeler, al roep ik bij stilvallen af en toe nog: 'Jeetje, wat doe ik nu fout?' Maar ik blijf redelijk tussen de boeien en we gaan mooi rond. Nauwelijks tien meter voorbij BO33 liepen we ineens vast, met de dieptemeter knipperend op 4.4 meter. Een vertraagde gang en vast.. Dit heb ik niet eerder ervaren dus ik roep: 'He, wat is dit?' en mijn mond blijft nog een tijdje openstaan. Ik laat het roer los. Sam lacht nog even maar die lach vergaat 'm snel. We komen niet weg, met afgaande tij telt elke minuut en Sam doet pogingen de boot met de zeilen te keren, en te kenteren door aan de spival te gaan hangen. Maar ze komt niet los. Net als Sam een oproep voor hulp doet, komt er een charter klipper langs met gasten aan boord. Zij bieden hulp, gooien een tros over, die Sam aan onze spival bindt en onder grote hilariteit mogen de gasten met zijn allen aan de lijn gaan hangen om de Janne flink scheef te laten hangen. We komen los, hoera! Ik maak vervolgens het geheel nog wat avontuurlijker met vaarstunts om langzij de klipper te komen om de tros weer terug te gooien, waar Sam zo van schrikt dat het even niet meer gezellig is aan boord. Dat moet maar weer afgezoend. We melden Elly onze stagnatie en keren om, we gaan het traject eerlijk overdoen.

Trouw tussen de tonnen varend, komen we met een uurtje voor Kornwerd uit. Precies voor de ingang van de haven, nadert een vrachtschip ons, passeert met een flinke vaart en wijkt niet van zijn lijn. We gaan stuurboord in de wind liggen, willen achter het schip om kruisen maar pal op de rode boeienlijn lopen we wéér vast!

Het blijkt erg slikkig, want ook met de hulp van een boot van de Zeezeilers van Marken komen we niet los. Er zit niets anders op dan hoogwater af te wachten. We waarschuwen de sluismeester en gaan een beetje rust nemen. Ik zie niet veel later de zeekoetjes naast de boot lopen. Even na half zes komen we weer los en bij invallende schemering varen we Makkum binnen.

In Makkum vinden we de Makkummer 'bajus' met gemak. Als we de benen strekken door de straatjes en een aanlokkelijk verwarmd terras passeren, kunnen we die niet weerstaan. We gieten er een verdiend pinot gigriootje in en slapen als babies.

Als we na de eerste nacht met voldoende slaap in de morgen Makkum verlaten, is het mistig en nat. Het zicht is net voldoende om de voeten van de windmolens te zien. Met de GPS zoeken we de gele Sport B om onze een na laatste opdracht te starten. Als we het windpark gerond hebben, klaart het op maar de wind trekt fors aan. Terwijl de keuken bijna op z'n kant ligt, breng ik Sam z'n cholesterol op peil met gebakken eieren en spek in roomboter. Daar loopt ie wel een tijdje op. We beuken op de golven richting de Kreupel waar we met ondergaande zon aankomen. Sam besluit dat het genoeg is geweest, hij wil boot en bemanning niet langer beproeven. Het blijkt een goede beslissing om richting Enkhuizen te gaan. In het donker bereiken we de gemeentehaven. Als ik Janneke vast wil leggen aan de kade, maak ik een onelegante glijer waardoor ik een moment tussen wal en schip hang. Nu roep ik in mijn schrik God oneerbiedig aan, excuses. Ik trek mezelf ongeschonden weer aan boord en wil alleen nog maar patat met mayo.

Ik incasseer de domper - het Friethuys is al dicht. Sam fikst een pannetje pasta en na de selfie voor de Enkhuizer Almanak gescoord te hebben, trekken we ons stilletjes terug in de kajuit. Natte lakens, natte kleren. De definitie van vochtig heeft een geheel andere betekenis heeft gekregen. Ik weet niet hoe het met jullie zit maar zo'n prestatietocht biedt weinig mogelijkheden voor prestaties op het amoureuze vlak. Kortgezegd, het thermo-ondergoed is vier dagen niet uit geweest. We slapen diep in. Vanwege verplichtingen thuis maak ik de keuze in de ochtend de trein naar huis te pakken terwijl Sam de tocht naar Lelystad vervolgt en de finish bereikt in de middag.

We zijn nu twee dagen verder. In mijn hoofd draait de film van de afgelopen - voor mij behoorlijk grensverleggende - dagen van voor naar achter en van links naar rechts. M'n voeten bewegen de hele tijd van stuur- naar bakboord. Ook droom ik van nachtelijke boeien met reflecterende gezichtjes.

Het was mooi, het was veel en ik wil weer! Lieve Elly en Frits, lieve allemaal, dank dat ik onderdeel mocht uitmaken van deze fijne club mensen en het avontuur dat DuoHanded heet!

Sam en Marion

Janneke Waarschip 870

Totaal aantal mijlen 273

Vaartijd ongeveer 55 uur